

T. 13729

செவ்வயம்.

முருகன் றுணை.

மீனாசுரியம்மை தோத்திர

வகவல்.

62.55927
2002

இஃத

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வித்வான்களில் ஒருவராசிய

தஞ்சை இரும்புக்கடை

முருகதாசன் பழனிவேல் பிள்ளையால்

இயற்றப்பட்டது.

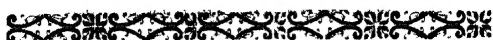

தஞ்சாவூர் :

ஜி. எஸ். மனியா அண்டுகோ.

1907.

உ

சிவமயம்.

முருகன் றுணை.

ரீனாகுதியம்மை தோத்திர வகவல்.

கலி விருத்தம்.

ஆம்பு ஸாஞ்சடை யண்ணலின் பாசுடரர்
வம்பு வாங்குழல் வல்லியி னவலரு
ளிம்ப நிற்பெற வின்னரு தோத்தருந்
தும்பி மாறாக வன்னுணைத் தாஸ்கலே

—:0:—

நா டி.

அகவல்.

வசுதி ரனைதது மேம்பு றற்குறு
னுடைச் செவ்வி நயக்த தாயதூஉ
லைவிலாப் பொய்கை யுட்களித் தமர்வன
றுகாற் புள்ளினஞ் சிறைகாற் றசைத்து
ருகாற் றேறலுண் ணசையாற் றிரிதரு
பந்தாட் பாசடைக் குவினை யொப்பதூஉம்
ள்ளையைப் பொருது வடிவாள் டோற்பிற
ங்கயற் கண்ணிநின் னலர்தரு வனப்பாற்
வகதிர் காண்டலீற் சேயிதழ் விரிதரு
பாங்குறு முளரிப் புதுமலர்ப் பதத்தின்

ச மீனாக்ஷியம்மை தோத்திர வகவல்.

மான்மிகு மாலான் மலைகொடு கலக்கி
 பேலுநல் லமுதை யிமையவர்க் களித்த
 வாழ்கடற் றேன்றி யழகுறச் சமைந்த
 சூழ்தரு சென்கேழ் கடருளித் துருமம்
 போலுறு குணத்தன பொருத்திய விரல்கள்.
 செந்நிறப் பஞ்சிற் றிகழ்குழம் டூட்டிய
 வைந்துறுப் படக்கு மாமையாம் புறவடி.
 சிந்தையின் மகிழ்கூர் சிறுவ ராடிநீம்
 பந்துக் கிணையாப் பகர்வன குதியே.
 யரும்பொ ணைக்கொள விரும்புறு மலர்கடம் (20)
 மிரும்பொருள் கொண்டள வுறும்பொனை யளிக்க
 நறந்துலைக் கிருபா னூட்டிய தட்டெனப்
 பெரும்புக ழோடும் பிறங்கிய பரடே.
 வெஞ்சமர் புரிய விரும்புறு வீரர்
 நஞ்சினை யூட்டி நனியுறக் கூர்செய்
 தஞ்சறப் பகையைத் துணித்திடு மம்பு
 விஞ்சமாப் பூட்டில் விதங்கனைக் காலே.
 யெட்டினை பிரட்டென் னியைகலை மதியம்
 பட்டிடு பாண விரவினற் றுணையைக்
 கிட்டுவா னெண்ணிக் கிளத்துமங் வெல்லையிற் (30)
 கிட்டா தாயிற் பொட்டெனத் தன்னுடல்
 வெற்றாய்க் காணும் விதமுடை ஞண்டினை
 யொட்டிய வார துறுமுழந் தாளே.
 காட்டகத் துறையுங் கோட்டுடைப் புகர்மா
 நீட்டியல் கரம்போ னிரைகுறங் கிரண்டே
 முளரியுங் குமுதமும் முல்லையுந் முருக்குந்

தவளநேர் சங்குந் தகவுடை வள்ளையும்
பெருமலை யிரண்டும் பிணைப்புறத் தாங்கி
பொல்குறுங் கொடிபோன் றுளவோ விலீவா
வென்னுமோ ரையமுற் றெண்ணுதற் குரிய (40)
மின்னலை வெருட்டு மெலினிடை; யதனிற்
பொன்னினு மணியினும் புணைதுகி ல்லங்கக்
காஞ்சிசூழ்ந் திலகு கன்னுடைத் தாகி
மேகலை யொளியான் மிக்கிரு லோட்டு
நன்னல மேயப் பன்னலச் சிறப்பார்
மூவடி யளக்கச் சேவடி பரப்பி

யாவல னுவந்து மைமரைக் காப்பான்
றுதுசென் றுவந்த துவவ மாஸிகை
பூண்டிடு மாயேன் புகழ்பெறத் துயிலு
மாலிலை போலு மடிவயி றென்றே. (50)
நீர்ச்சுழி போன்ற தோர்ச்சிறப் புடைத்தா
யண்டலே ரண்ட மனைத்தையுந் தருவான்
கண்டிரான் முகற்றரு முண்டக மதனிற்
பண்டரு கரும்பின மண்டுறு வகைபோற
கொண்டிடு முரோமக் கொள்கையா முந்தி.
கல்லும் முள்சூங் கரடும் முரடும்

புல்லும் மரனும் பொருந்தில தாகிக்
கறுத்து வெளுத்த கன்னுடைத் தாயதூஉம்
நஞ்சமு மமுதமு நல்குவ தாயதூஉ
மான்மதம் புழுகு மதித்த சந்தன (60)
மேன்மைசேர் குங்குமம் விரவிய தாயதூஉங்
கதித்துப் புடைத்துக் கால்பரந் தகன்று

❖ நீளுகியழ்மை . தோத்திர வகவுல் .

கொதித்துக் குளிர்ந்து குவிந்த தாயதூஉம்
 பொற்குணங் கழைந்த பொலுவுடைத் தாயதூஉ
 மாமும்புக் கோவையு மணிந்த தாயதூஉம்
 வன்மை நொய்மை வாழ்ந்த தாயதூஉம்
 தின்னாமசேர் மலையெனத் திரண்ட தாமதை
 யின்னமும் படரா திடர்ப்படுத்தித் தந்தவிரை
 பொன்னிலங் கயற்கை பொருளது சச்சினை
 மன்னுறப் பிணித்த வாங்கொளுங் குயமை. (70)
 பச்சென வெவச்செனப் பாங்குந் திரண்ட
 யுச்சித் தெதிர்ப்பரை யோங்குபா தேயனை.
 கமுநென் பாளைத் தவன்பெற விரிய
 தழகுறச் சரைந்த தாயகந்தாயே.

சுரும்பின மொய்யாச் சுடரினை வேண்டா
 நறும்புனற் றுகதொழி னண்ணு தாயதி
 னரும்புறு தேடி வருபறை முடியினும்
 விரும்புறு பொன்னின் மெய்வம் பலத்தினு
 நடமிடு மொம்மா னயந்தா னற் குறித்தாய்க்
 கிடபுறு மல்லிபோற் சிறந்துணை மகரம். (80)

அலைவா யிப்பி யரிதினி லீன்ற
 நலம்வாய் முத்தை நன்குறச் தொணையா
 விரைவிரையாக நேருறத் தொடுத்தன
 கலைசேர் மதியங் கறைபடாத் தேன்ற
 லுறுமவ் வகையி னொப்பன முபல்.
 வல்லிரு னோடு மாயையா டிருளும்
 வெல்லுநல் லொளியான் விளங்குறா உ மணியொடு
 மெள்ளிவம் பூப்போன் நிலைய முக்கே.

ய நுமறை தெரிந்த வந்தண ரினிது
நறுமலர் கன்ன ரொடுநன் னருளைப் (90)

பெறுமா புகடுகப பேறுநல் வேதத்
திருநெ ளளி நிறைந்தாக கியஸ்வ தாயதூஉ
மற்பகை யாய வெரபடு கால்
னறடும் சீரிதரு மற்புடை மலர்போற்
பொற்புறு முகப்பொன் னுட்பயன் மடவார்
விரல்கொடு நடாதுது வண்ண மின்னிறைத்
திறனுற மாநதுஞ் செவ்வத் தாயதூஉம்
புன்மைபா பென்சொலைப் பொறுதது மின்னரு
சரிம்மையிற் கொடுத்தா னிபல்புடைத் தாயதூஉ
மெல்லி ரண் டித்தன வியங்குறு உமணியொடு (100)

வள்ளையைப் பொருஷம் வளப்புறு செவியே.
ஆயபெனகு கூர்ந்த மர்படர் தகன்றும
பம்புறு மின்னருள் பப்பா தாகியும
வெண்ணிற மலரி னண்ணுறு தேற
லுண்ணுவண் டதனை யொப்பத் தீதான்று
மென்னுள்த தகல திருப்பன கண்ணே.
யுருவரு விலலா வொருநொரு வல்லா
துருவினை யெடுத்திர் வுகிய னடாத்து
முத்தொழிற் குரிய மூவகைத் தேவரோ
டெத்திதத் தானு றிருமனந் நளராற்
சித்திரப் பாவையி னொத்துந் நவத்திற்
கண்முகிழ்த் தபங்குங் காட்சி யோரையு
மெழுவகைத் தோற்றத் தியலுநல் லுயிரையு
மருமலர் கொண்டு மனத்தினைக் கலக்கி

(110)

அ மீனாக்ஷியம்மை தோத்திர வகவல்.

யரிவையர் தமக்கே யடிமையாச் செய்யு
முருவிலி கையி னுயர்வுபெற் றிலகு
சுரும்புநா னோடு கடர்கழை வில்லி
னரும்புநன் னீல மவைகேர்த் தனபோற்
கண்ணின்மேற் றோன்றுங் கரும்புரு வம்மே.
மட்டுறச் சமைந்த மாண்புறு திலகமோ (120)

டெட்டிநாட் பிறைபோன் றிலகிய நதல்,
கொண்டல்போ லிருண்டு குழைந்துநெய் தடவி
வண்டிசை பாட மருமலர் குடித்
தலையணி யோடு தாமுறப்பின்னு
நிலையணி கொண்டு நீண்டமாக் கூந்த
லின்னன வனப்பா ரெம்பெரு மாட்டி
யோருரு வெடுத்திங் வலகினைக் காக்கத்
தாழ்விலாக் குணத்திற் ருய்போன் றவனே
யீருரு வாகி யிருவனைப் பயப்பி
னாழினை யூட்டு மொருத்தியு நீயே. (130)

மூவுரு வெனவம் முச்சுட ராகி
மேவு மகத்தனி மேட்டுறு வோயே,
நான்குரு வாகி நான்மறைப் பொருளாய்த்
தீங்கிலா நின்ற திகம்பரி நீயே.

பஞ்ச முகமாய்ப் பாரிலைத் தொழிற்குங்
குஞ்சித பாதங் கொள்ளுவோய் நீயே.

யாறு முகத்தோ டசுரர் குலத்தை
வேறு படுத்தும் வித்தகி நீயே.

யேழுரு வாகி யெழுநில னவற்றைத்
தாழ்விலாக் காக்குந் தயாபரி நீயே. (140)

யெட்டி முதலா யெண்ணெண் கலையா
 யட்டமா சித்தி யளித்திடு வோயே.
 நவவுரு வெடுத்து நவகண் டத்து
 மவவா மனத்தி னுழந்திருப் போயே.
 பத்துத் திசையும் பரவுரின் னருளை
 யெத்திறத தடியே னியம்புதற் குரித்தா
 மோங்கா ரத்தி னுள்ளொளிப் பொருளே ;
 ிங்கா ரத்தி னின்மலா னந்தி ;
 ஸ்ரீங்கா ரத்திற் சின்மய ரூபி;
 யையுங் கிவியுஞ் சவ்வுமாய் நின்றே றப் ;
 யேகாட் சரத்தி யெம்பொரு மாட்டி;
 பஞ்சாட் சரத்திற் பரிவுகூர் திருப்போ ;
 யட்டாட் சரத்தி யகிலமா தாவே;
 சடாட்சர ரூபச சச்சிதா னந்தி;
 ஒன்றாய்ப் பலவா யுருவா யருவாய்;
 நனறாய்த் திகாய் நடுநிலை யாகி;
 யெப்பொரு ளுக்கு மிறைவியாய் ின்ற ;
 தற்பரா னந்தத் தனிமுத னீயே;
 யாணாய்ப் பெண்ணை யலையாய் மர றுங்
 காணாப் பொருளாய்க் கரந்துறை வோயே ;
 சித்துரு வாகித் திரிகுணக் கவினுட்
 சத்துவ குணத்திற் றுணமர்ந் திருப்போ
 யன்பர்க டிதிக்க வவர்மனத் துயரை
 யிம்பரிற் றீர்த்தா னோக நாயகி;
 பாண்டியன் மகவாய்ப் பரிவுடன் றேன்றி
 பாண்டவன் மனத்தி னருநதுயர் நீத்து

(150)

(160)

மாமுடி தரித்து நீளுல களித்தே
யெண்டிசை யனைத்து மியல்புறச் சொரிப்பாள்
மண்டமர் புரிந்த வல்லியே ; மின்னும்
வெள்ளியங் கிரியை மேவிரின் வலத்தா (170)

வெள்ளலி னந்தி யிடருறப் புடைக்க
வள்ளனின் வலத்தின் மாண்புகேட் டுவப்பி
னுள்ளுவந் துன்பா லோங்குமால் விடையி
னுர்ந்துவந் துவவையி னொருமுலை மறைய
வார்த்தபூங் கொப்பி னசைநதரின் வதுவை
பேர்ந்துநா மதிராட் புனார்த்துது மென்ன
மணம்புரிந் தவற்கு மலரிமுடி யீந்தும்,
பொன்மால் வேட்ட புணரியை யழைக்கும்,
மண்மாட்டு வந்து மலையத் துவசனை
யழைத்தவன் றனக்கு மழிவிலாப் பதவி (180)

கொடுத்தநின் வலத்தைக் குறித்திடற் குறித்தோ ;
வண்ணையே, நின்வயின் பாணுரைத் திரிமோர்
விண்ணப்ப மிதனை வினைவுவை யன்றை;
யெற்கொரு பெண்மக வீந்தனை யதுவுந்
தக்கநல் லறிவிற் றகவில தாகியும்;
பேந்தமைக் குணமே பெருங்கு தாகியு
மின்னதென் றறியா வியல்புடைத் தாகியு
நன்மை தீமை நாடி லதாகியும்
பொறையுஞ் சாந்தமும் பொருந்தில தாகியு
மானுவீன மதிக் கா தாகியுந் (190)

கோணுறு மறிவுடைக் குழந்தையா மிதனை
வேண்டுமென் றெற்குநீ விருப்புட னளித்ததோ

வம்மநின் பெருமை யாதென வுன்னுவ
 னிம்மையி லெனக்கிவ் விடரமைத் தனையா
 லம்மையே மிதனையு மாற்றுகிற் பேடுனா ;
 விரவும் பகலு மிதனையுன் னுக்கா
 வீருகணூர் துயிலற் கியலா தாகி
 யனலிடு மெருகி னாயதென் னுள்வ
 முணவுகொள் ளுடல முடன்வெறி தாயது
 பெருங்கடன் காரரிற் பேடுதல லானே (200)
 னென்னுளத தியல்புகண் டரங்குவா மெனப்
 பொன்னடி க்கினிது டுகன்றவிண் னைப்ப
 மண்ணின் வலத்தினை யழ்வதற் கெளிதோ
 காளமே கத்தைக் கவிமேக மாக்கிய
 சிலியெற் சேய்க்குத் தென் னறி வுறுத்துக
 காட்டினிற் கோல்கொண் டாட்டினை மேய்த்து
 'மேட்டிமை யறிவினாக் கிகாட்டின்மே னின்று
 கிட்டரு தறித்த னெர்ச்சியி லறிவனை
 நாட்டினிற் காளியா னயத்ததா சப்பெயர்
 சூட்டியன் னைஞ்சுத் தூயநல் லறிவிற் (210)
 பாட்டியற் கவிசெயும் பண்டினை யருளுந்
 தாட்டுனை தொழுவந் டருகவெற் சேய்க்கே
 ஈனசம் பந்தத் தியலா வண்ண
 ஞானசம் பந்த நாயகற் கன்றுநீ
 யுனமின் முலைப்பா லாட்டிமு லையதி
 லோதா துணரற் குய்த்திடு மிதுபோற்
 போதகி யவ்வா புகட்டவெற் சேய்க்கே
 அம்பலத் தாடு மய்யர்பா லவக்கே

சங். மீனாக்ஷியம்மை தோத்திர வகவல்.

யிம்பரிற் காணு மெழிற்பூங் கொம்பே;
 பாரணி பூரணி யரியயன் காணு (220)
 நீரணி மௌலி நிமிலனோர் பாகி;
 காரணி நின்னைக் கருதுநர் மனத்திற்
 பூரண வருளைப் புகட்டுவிப் போயே;
 யருளுடை மனத்தி னகலா தவளே;
 யிருளுடை மனத்துக் கெட்டா தவளே;
 நின்னைத் துதிக்கு நெறியறி யேன்றன்
 புன்சொலை யின்சொலாய்ப் போற்றியெற் சேய்க்கு
 நல்லறி வதனை நாட்டுக நன்மைசேர்
 தெள்ளறி வுடைத்தாய்த் தேற்றுக தீமையார்
 புல்லறி வதனைப் போக்குக பொறையார்ந் (230)
 துள்ளநற் றொழிவினை யூட்டுக வுணையலாற்
 பின்னையா ரெற்குளர் பேசுக பேதுறா
 தன்னைபோ லென்சொலை யாதரித் தருடரு
 மங்குலா ரிஞ்சிருழ் மதுரை
 யங்கயற் கண்ணினின் னலர்மல ரடியே. (235)

